

Подивися уважно..

*Подивися уважно, будь ласка,
На цей дивний світ вдалині.
Ти побачиш всі проблеми суспільства,
На які ти начхати хотів.
Ми живемо у світі, де є
Лише гори сміття, більш нічого.
Де люди вбивають тварин,
Відчуваючи тільки втому.
З кожним роком стає все тепліше
І для нас це не проблема,
Ми живемо в буденних речах
І не дивимося на небо.
Кожен день ріжуть у світі
І вивозять кудись ліси.
Але нам все одно, де жити,
Головне – живі ми.
Але все так просто змінити,
Зберегти землю свою.
Просто треба трохи прожити,
Створивши світ без лукавства і болю.*

Птахи

*Не всі птахи літати можуть,
Або снаги нема на це.
У когось – крила не хороші,
Комусь, на жаль, не дано таке.
А може, на щастя, не дано,
Бо тоді б кожен міг літати.
І сенсу мало від таких,
Які красу не здатні помічати.
Ту велич безкрайньої висоти,
Свободу дій і співи вітру.
Якщо б таке відчувти кожен міг,
Не цінували ми б величність цього світу.
І марнували всі святі моменти,
Не розуміли ці небесні казочки.
А просто тихо линули у небо,
Як ті крилаті, недоторкані птахи.*

Квітка

*Ти ідеши по світу, мов квітка,
Що росте, аби вижити швидко.
А вже потім шукати навколо
Пережитки минулих історій.
Ти хотіла б пробитися в світ той,*

*Що наповнений виром загадок.
І прожити достойнеє літо,
Щоб заснула з тобою ця згадка.
Ти – маленьке створіння природне,
І тебе розтоптали так швидко,
Хоч ти дуже хотіла собою
Милуватися цілу зиму.
Ти хотіла знайти в собі сили,
Полюбити себе в різний час.
Та людська доля – зовсім не квітка,
Ну а квітка – це доля людська.*

Часом звикаємо..

*Часом звикаємо ми до таких речей,
Ніби кожен із людей зрозуміє тебе.
Та ,на жаль, це велика омана ,
Для когось ти найкраща, а комусь не пара.
Хтось вірить тобі ,
А для когось брехня.
Слова підібрати
Нелегко щодня.
Для когось ти світло,*

*Для когось туман.
А інший тебе ще
Зовсім не знав.
Смаки різні всюди
Від гарного личка,
До самої темної чорної нички.
Очікуєм чудо, отримуєм те,
Що заслужили від інших людей.
Не дарма говорять,
Що стався ти так
До людей навколо
Як належно. На смак.
От тоді тебе зрозуміє хтось,
Вкотре зумівши зупинити дощ .
Той хто в бурю і заметіль
Допоміг тобі витримати штиль.
От таких людей розуміти треба,
А як щось трапляється – вирішить небо.
Люди рідко трапляються з справжнім окрасом,
Та будь яка фарба зітреться з часом...*

Книга

*Беру у руки книгу й починаю,
Я мандри в світ незвіданий для мене.
Так серце швидко-швидко калатає,
Коли торкаюся до неї.*

*Ці сторінки наповнені глибоким,
Чимось, що варте нашої уваги й визнання.
А запах аркушів і тихий їхній шелест...
Все це рідко зустрінеш навмання.*

*Бо всім давно важливий стан « у мережі »,
І зручно стало « Бути популярним ».
А книги хай валяються у шафі,
Гниють хай золота склади.*

*Для того, хто без очей любить читати
Відкриваються всі завіси.
Та істина хоч і фатальна,
Від неї нікуди дітись.*

*Я й досі збагнути не в силі,
Яку магію містять книги?!
Ти можеш поринути в вимір,
І прожити там різні події.*

*І відчувати райдугу емоцій,
Щось зрозуміти чи чомусь навчитись.
Ми ніби раз живемо,
Та читавши – живемо незлічимо.*

Сонце

*Там де заходить сонце буду жити Я,
Де день і ніч зустрінеться на схилі.
Де захід вимальовує стежину,
Із золотого сяйва маяка.
Там буду Я...На цьому горизонті
Прощаємося з сонцем ми щодня.
І мільярди визирнуть в віконце,
Щоби побачити зникання ліхтаря.
В отой момент всі дивляться за обрій,
І думки наші стелять сонцю шлях.
Якою йде у небуття ця зірка,
Щоб зранку знову сяяти для нас.*

Мистецтво

*Можливо, видалю Я це мистецтво,
Воно хіба потрібне тут комусь?
Ні, тут лише живе моє єство,
Але мені давно вже всеодно.*

*Бо тут хіба ковток цікавості живе,
Чи просто це мистецтво потім все згниє?
Я вже засвоїла урок,
Що людям подобається переполох.*

*Що всі вже полюбили Інтернет
Ну а талант – незрозумілий тренд.
Ми за цікавим дійством у гонитві живемо,
І це ніяк не змінимо...*

*Хоча ми люди,
Маємо творити.
У кожного своя іскра живе,
І вже ніколи не помре.*

*Якщо ти хочеш сяяти яскраво,
Щоби не потопити свій талант.
То просто слухай серце , йдучи прямо,
Туди, де відчуваєш ти потребу без порад.*

Життя іде..

Життя іде ,а ми стоїм, чекавши
Наступної зупинки теплохода.
Ми свято віримо, що скоро забере нас
Маршрутка, що зустрілась біля входу.

Та час летить. Ми досі на зупинці,
Чекаємо ту бажану іскру.
Що, як ми думаєм, нас підштовхне до зміни,
Того, що не влаштовує навкруг.

Пройдуть роки в очікуванні чуда,
Яке ми вигадали лиш для себе.
Аж тут ми не помітимо, що час цей,
Хороші чи погані зміни принесе.

Занепад сил природи і краси,
Що вже в полоні у стереотипів.
Які диктують різні голоси,
І думають, що знають як нам жити.

Світ фальші і обману бачим строго,

*Хоча через роки ще гірше статись може.
І вже хтось спить, а хтось руйнує,
Ту правду, що ніяк не переможе.*

*Поглянь на вулиці –лиш люди в телефонах,
Вже ніби руки незворотньо склеєні до них.
І ту важливу чи звичайную розмову,
Сих зводимо до переписок , тобто до нулів.*

*Важливий смайлик , а не те що відчуваєш.
Важливе фото, а не зміст.
Важливим також стало віртуальне,
І все безцінне котиться униз.*

*Слова вже діями ретельно заміняють,
Біда , що ті слова – брехня.
І річ про справедливість й щирість навіть у словах,
Вже докорінно втратило буття.*

*Так шкода, що на зупинку не приходять,
Той транспорт, що для нас є порятунком.
Хоча ще не відомо до сьогодні,
Найвища ступінь нашого гатунку.*

